

RAKEL

Doma to vždycky vonělo po kuchyňském ohni a poušt-
ních růžích, které jsou cítit až po západu slunce.

Vonělo to jako první voda po několika kilometrech
cesty pouští.

Vykloním se z okna svojí ložnice a zhluboka se
nadechnu nočního vzduchu. Když se bojíte, že brzy
o něco přijdete, vychutnáváte si to plnými doušky.

Usadili jsme se tu po matčině smrti. V oáze u cesty,
která nikam nevede. Má tvar jako dvě spojené ruce, co
drží vodu a chrání ji před chamtivým pískem. Plavou v ní
ryby i želvy. Břehy lemují fíkovníky, které nám poskytují
tolik čerstvého ovoce, kolik jen zvládneme sníst, a ještě
zbude dost na usušení. Všechno se využije. Není to žád-
ný luxus, ale otec opustil město Aphorai i jeho armádu,
když jsem byla malá, aby mi dopřál bezstarostné dětství.
Jednoduchý život na čerstvém vzduchu, který jsem tak
milovala.

Dokud nepřišla Hniloba.

Teď je to doma cítit jen po mém umírajícím otci.

S povzdychem zatáhnu závěsy a odejdu do druhé
místnosti.

Na zdi se pořád blýská bronzový důstojnický meč.
Symbol respektu, který můj otec kdysi vzbuzoval. Ale ať
je člověk milovaný nebo nenáviděný, jakmile se mu do

ASH

Čas je v pouštním slunci jako fata morgána. Jsem uvěz-
něný mezi zářivě bílou oblohou a pálivou rudou boles-
tí. V duchu se modlím ke Kaismapovi, aby mi pomohl
zaostřit. Iddo jede za mnou a jeho jestřábí pohled se mi
zabodává do zad. Ale já se hojím rychle. Obvazy, které
mi kolem těla omotal Nisaiův komorník, už neprosa-
kují čerstvou krví. A kdyby ne? Skoro mě uklidňuje, že
právě Iddo by mě prohlásil za neschopného služby jako
první.

Brzy odpoledne vystoupáme na hřeben obrovské
duny, odkud máme výhled dolů na hlavní město pro-
vincie. Ekasye je městem černého kamene třpytícího se
jako noční obloha. Aphorai je městem bahna. Z kamene
jsou postaveny jen vnější hradby, sídlo na kopci, které
je podle mých předpokladů erazovo, a sousední chrám.
Ten je velikostně srovnatelný se svým ekasyjským pro-
tějškem – jediná impozantní stavba v celém městě.

„U hvězd na nebi. To je ale výhled.“ Esarik sebou
v sedle šije a obličej se mu u toho kroutí bolestí. Všech-
ny ty dny na hřbetě velblouda mu uškodily víc, než dává
znát. „Není Aphorai nádherná?“

Nisai roztáhne závěsy nosítka. „Má v sobě jistou syro-
vou krásu – jak odolává písku i náporům staletí, po něž
se ji sama země snaží do základů zbourat.“